

[Udenrigsministeren]

Både hr. Steen Folke og hr. Holger K. Nielsen siger, at der er stor juridisk usikkerhed om, hvorvidt Danmark fortsat er bundet. Jeg er ikke usikker. Vi er ikke bundet. Realiteten er også den, at vi ikke er bundet. Men jeg er da fuldt opmærksom på, at der er nogle, der søger at skabe usikkerhed. Man spørger sig selv, hvilke interesser der egentlig kan ligge i at skabe en sådan usikkerhed.

Der bliver spurgt til det svar, som rådsformand Genscher har givet på diverse spørgsmål fra hr. Bonde i EF-Parlamentet. Hr. Bonde stillede de forskellige tillægsspørgsmål, som blev læst op af hr. Holger K. Nielsen, og i sine svar har Genscher stort set fulgt samme linje som i sit svar på hr. Bondes spørgsmål under forrige Parlamentssamling; det vil sige, at han hævder, at forordningerne er gyldige i alle lande. Dette er jo utvivlsomt. Det, der er interessant for Danmark, er, om man med hjemmel i artikel 224 kan undlade at anvende gyldige forordninger. Svaret herpå er naturligvis bekræftende. Ja, man kan endda undlade at anvende traktatbestemmelser. Regeringen anvender ikke i denne sag nogen ny juridisk konstruktion. den baserer sig fuldt ud på den jura, som den tidligere regering har fremlagt for folkettingen i forbindelse med Argentinasanktionerne.

Når det er sagt, vil jeg gerne føje til, at jeg med stigende undren har fulgt den aktivitet, som EF-modstanderen Jens-Peter Bonde udfolder i Europa-Parlamentet i denne sag. Jeg har bestandig fremhævet, at efter den danske regerings opfattelse har Danmark mulighed for med henvisning til Romtraktatens artikel 224 at undlade at anvende forordningen om sanktioner over for Sovjetunionen, og det er rent faktisk også sket. Dette er regeringens holdning, og det er det, uanset hvilke andre synspunkter man måtte møde i denne sag, f.eks. fra EF-Kommissionen. Men Jens-Peter Bonde lader desværre ikke hensynet til selve sagen og til Danmarks interesser i det hele taget være afgørende. I stedet søger han at fremprovokere en konfrontation uden smålig skelen til den politik, som folketingets flertal har lagt i denne sag. Det er for mig et sørgeligt udtryk for, at han for at skabe uro omkring Danmarks EF-medlemskab – måske under indtryk af den tilstundende valgkamp til Europa-Parlamentet – her tager alle mid-

ler i brug, at han altså sætter egen placering i valgkampen over danske interesser.

Hr. Holger K. Nielsen stiller mig et par konkrete spørgsmål med henvisning til en artikel, der er i Information i dag. Jeg har da også læst den artikel, og jeg kan berolige hr. Holger K. Nielsen med, at de to såkaldt nye oplysninger, der lægges frem, ikke har noget på sig.

Den første går ud på, at Kommissionen den 13. marts 1983 skulle have sendt et brev til mig om sit syn på de retlige spørgsmål i forbindelse med sanktionssagen. Det hævdes i artiklen i Information, at dette brev »i indhold og struktur svarer til de henvendelser, Kommissionen sender til en regering som en advarsel om, at der eventuelt vil blive rejst sag mod det pågældende land . . .«.

Se, hvis jeg havde fået sådan et brev – det ville jo så have været under folketingets behandling af regeringens lovforslag – og ikke havde orienteret markedsudvalget om det, så ville jeg virkelig have handlet forkert, for så ville jeg have forholdt markedsudvalget nogle ganske væsentlige oplysninger om vurderingen af den sag, vi behandlede. Derfor er jeg glad for at kunne sige, at et sådant brev blev ikke modtaget. Som jeg har refereret i min besvarelse i dag, har jeg på et senere tidspunkt – altså efter at vi havde diskuteret denne sag i folketinget og efter tredje behandling af lovforslaget – fået en tilkendegivelse fra Kommissionen om, hvordan man principielt ser på sagen. Det er det, jeg har gjort rede for her i dag, men deri ligger ikke, som det også fremgår, noget, som skulle lægges op til en eventuel retssag.

Den anden påstand, som står i Information, og som hr. Holger K. Nielsen kommer frem med, drejer sig om, at vi skulle have henvendt os til andre medlemslande for at få Danmark udtrykkeligt undtaget fra forordningen. Jeg har i anledning af artiklen i Information ladet undersøge i ministeriet, hvorvidt der har været sådanne henvendelser til andre medlemslande om en ændring af forordningen, som udtrykkeligt skulle undtage Danmark. Den undersøgelse har vist, at sådanne henvendelser ikke har fundet sted. De ville i øvrigt savne mening, fordi Danmark i marts 1982 accepterede deltagelse i sanktionerne og i december 1982 fik markedsudvalgets tilslutning til en forlængelse, mens Danmark så i februar 1983 gjorde brug af sin ret